

Szczęśliwy, kto Józefa ma za opiekuna

1

Szczę - śli - wy, kto so - bie pa - tro - na Jó - ze - fa
 Idź - cie precz, ma - rno - ści świa - to - we, bo - ście mnie
 U - stąp - cie, sza - tań - skie na - jaz - dy! Przy - zna to
 Gdy mi jest Jó - zef u - lu - bio - ny o - broń - cą
 Prze - to Cię u - pra - szam ser - de - cznie, Jó - ze - fie,
 Gdy mi zaś przyj - dzie przed Sę - dzie - go sta - wić się

5

ma za o - pie - ku - na; Nie - chaj się ni - cze - go nie bo - i,
 za - gu - bić go - to - we; Już ja mam nad wszy - stko sło - dsze - go
 ze mną czło - wiek ka - żdy, że choć - by i pie - kło po - wsta - ło,
 od ka - żdej zlej stro - ny, On mnie z swej nie pu - ści o - pie - ki
 bym mógł żyć bez - pie - cznie, a w koń - cu lek - kie miał sko - na - nie
 wiel - ce stra - szli - we - go, bądź - że mi, Jó - ze - fie, przy są - dzie,

9

bo Świe - ty Jó - zef przy nim sto - i, nie zgi - nie.
 Jó - ze - fa, o - pie - ku - na swe - go przy so - bie.
 ca - ła się na mnie zbud - to - wa - ło, nie zgi - nę.
 i zgi - nąć nie da mi na wie - ki po zgo - nie.
 i grze - chów swo - ich da - ro - wa - nie przy śmier - ci.
 kie - dy mnie są - dzieć Bóg za - sią - dzie, pa - tro - nem.